

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/61/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124012392
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7124012392.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého PhD. a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Miroslava Majerníka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07. októbra 2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin šírenia toxikománie podľa § 174 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukázaním na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného a zákonnej zástupkyne proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 15.04.2025 sp. zn. 4T/43/2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B. a jeho zákonnej zástupkyne.

odôvodnenie:

Mestský súd Košice rozsudkom sp. zn. 4T/43/2024 zo dňa 15. apríla 2025 obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. XX, B., uznal vinným zo zločinu právne kvalifikovaného ako šírenie toxikománie podľa § 174 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukázaním na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

v Košiciach na ul. Slobody č. 1 dňa 09.01.2023 v presne nezistenom čase na základnej škole svojim spolužiakom rozdal tabletky Neurolu 0,5 mg, kedy mal. D., nar. XX.X.XXXX dal 4 tabletky, mal. E. F., nar. XX.X.XXXX dal 2 tabletky a mal. B., nar. XX.XX.XXXX dal 2 tabletky, ktorí tento liek užili, pričom výdaj lieku Neurolo 0,5 mg je viazaný na lekársky predpis a ktorého účinnou látkou je Alprazolam zo skupiny psycholeptiká, anxiolytiká, čo sú látky, ktoré sa neodporúča ordinovať u pacientov vo veku menej ako 18 rokov a v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov sú zaradené v III. skupine omamných látok.

Súd mu za to uložil podľa § 174 ods. 2 s použitím § 117 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona pri povolení podmiennečného odkladu trestu odňatia slobody určil súd obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne a odvolanie podala aj zákonná zástupkyňa obžalovaného.

Obhajkyňa obžalovaného v písomných dôvodoch odvolania uviedla nasledovné.

Po vynesení Rozsudku na hlavnom pojednávaní dňa 15.24.2025, zahlásil obžalovaný do zápisnice odvolanie voči výroku o vine ako aj treste, ktoré týmto prostredníctvom obhajcu odôvodňuje nasledovne.

Obžalovaný má za to, že prokurátor v obžalobe neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu ku skutku, ktorý mu je kladený za vinu, pričom tieto medzery v dôkaznej situácii neodstránil ani konajúci súd. Prvostupňový súd sa nekriticky bez dôkladného posúdenia skutkového stavu priklonil k tvrdeniam prokurátora, vyhodnotil dôkazy jednostranne, výlučne v neprospech obžalovaného nezaoberajúc sa riadne dôkazmi svedčiacimi v jeho prospech.

Obžalovaný má za to, že z výsledkov vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní nevyplýva jednoznačný záver o spáchaní skutku kladeného za vinu obžalovaného, a to spôsobom aký je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. V skutkovom stave, ktorý ustálil súd prvého stupňa existujú závažné nedostatky, pričom na základe vykonaných dôkazov prichádzajú do úvahy ďalšie, rovnako pravdepodobné eventuality skutkového deja. Konajúci súd podľa obžalovaného porušujú ustanovenia Trestného poriadku o objasňovaní vecí rozhodol o vine obžalovaného napriek existencii dôvodných pochybností o rozhodujúcich skutkových okolnostiach.

Obžalovaný svojim konaním nemohol naplniť objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu podľa § 174 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v rámci dokazovania nebolo preukázané, že by obžalovaný disponoval tabletkami „Neurol 0,5 mg“, že by ich rozdal poškodeným, a ani to, že by poškodení tieto konkrétne tabletky skutočne užíli. Predmetné tabletky, ktoré mal obžalovaný údajne v daný deň pri sebe a ktoré mal údajne rozdať svojim spolužiakom – poškodeným, neboli zaistené, ani neboli podrobené toxikologickému rozboru. Zároveň neboli poškodeným odobraté vzorky krvi ani iné biologické materiály, ktoré by mohli potvrdiť prítomnosť účinnej látky zodpovedajúcej liečivu Neurol v organizme. Vzhľadom na absenciu akýchkoľvek priamych dôkazov o povahe a účinku látky, ktorú mali poškodení údajne požiť, nemožno hovoriť o konaní, ktoré by napĺňalo znaky skutkovej podstaty trestného činu.

K tomu, aby išlo o omamnú alebo psychotropnú látku, musia byť kumulatívne splnené dve podmienky. Po prvé, tieto látky musia spĺňať definíčné kritériá podľa § 2 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch, ak ide o omamné látky, resp. podľa § 2 ods. 2 zákona č. 139/1998 Z.z., ak ide o psychotropné látky. Na druhej strane omamnou či psychotropnou látkou nie je látka, ktorá síce je zaradená do prílohy číslo 1, ale je v takom malom množstve a koncentrácii, že nie je schopná vyvolať účinky vyžadované definíciami omamnej, resp. psychotropnej látky, teda nie je schopná ovplyvniť psychiku človeka. V predmetnej veci neexistuje žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval, akú látku svedkovia-poškodení užíli, rovnako tak nie je preukázané množstvo ani koncentrácia užitej látky, v dôsledku čoho nemožno s istotou určiť, že sa jednalo o psychotropnú látku.

Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že vychádzal predovšetkým z výpovedí svedkov mal. D. G., mal. E. F., mal. B. H., I. J. K., nepriamo aj o vlastnú výpoveď obžalovaného a výpoveď jeho zákonnej zástupkyne L. M. a tiež o listinné dôkazy (znalecký posudok, lekárske správy).

Obžalovaný uvádza, v čase keď ku skutku došlo, niekto z prítomných spomenul, že by mohlo ísť o tabletky Neurol. Táto informácia sa následne rýchlo rozšírila medzi ostatných učiteľov, detí a rodičov. Postupne sa tento predpoklad ujal ako "všeobecne známa pravda", hoci nebol nijako overený. Keď potom svedkovia neskôr vypovedali pred orgánmi činnými v trestnom konaní, mali už túto predstavu v mysli natoľko sugestívne zakorenenú, že všetci spontánne uvádzali, že išlo o Neurol – aj keď v skutočnosti nikto presne nevie, o aké tabletky skutočne išlo. V skutočnosti ani jeden zo svedkov neuviedol, že sa malo jednať o Neurol 0,5 mg. Svedok-poškodený mal. B. H. vo výpovedi na otázku odkiaľ má vedomosť, že sa jednalo o Neurol uviedol, že ak si pamätá dobre, Peter (obžalovaný) mu to vravel. Po prebudení mu to mal povedať aj triedny učiteľ. Rovnako mal. D. G. uviedol, že o tom, že sa malo jednať o neurol sa dozvedel od učiteľa. Svedok-poškodený mal. E. F. vo výpovedi uviedol, že si nepamätá, aký liek mal užiť. Svedkyňa I. H. uviedla, že triedny učiteľ jej povedal len toľko, že (syn) zobral tabletky, N. O. uviedla, že vie, že sa jedná o nejaké tabletky a P. K. uviedla, že triedny učiteľ jej povedal, že sa stalo niečo také, že D. si dal neurol...“

Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku implicitne predpokladá, že poškodení požíli liek Neurol, pričom tento záver opiera najmä o výpovede poškodených, ktorí uvádzali príznaky ako ospalosť, malátnosť či skutočnosť, že jeden z nich počas vyučovania zaspal. Tieto príznaky sú však nešpecifické a nemožno ich jednoznačne spájať výlučne s účinkami lieku Neurol, nakoľko rovnaké alebo obdobné vedľajšie účinky

(ospalosť, útlm, znížená pozornosť) sú popísané aj pri užití iných liekov, vrátane bežne dostupných liečiv ako Kinedryl alebo Dithiaden.

Navyše, obžalovaný mal v tom čase predpísané viaceré lieky s obdobnými účinkami (napr. Atarax, Chlorprothixen, Parentin, Sertralin), ktoré mu ordinoval jeho ošetrojúci psychiater. Z hľadiska objektívneho hodnotenia dôkaznej situácie tak nemožno vylúčiť, že poškodení mohli prísť do kontaktu s ktorýmkoľvek z týchto liekov, prípadne aj s niektorým voľnopredajným liekom s tlmivým účinkom. Bez zaistenia konkrétnych tabliet, ich toxikologickej analýzy a bez akéhokoľvek laboratórneho vyšetrenia poškodených na prítomnosť špecifických účinných látok v organizme preto nie je možné spoľahlivo určiť, o aký liek skutočne išlo, a tým ani potvrdiť naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 174 Trestného zákona.

Výpovede týchto svedkov vyhodnotil súd podľa obžalovaného jednostranne, výlučne v neprospech obžalovaného. Obžalovaný má za to, že súd prvého stupňa pochybil pri hodnotení dôkazov, kedy v súlade so zásadou prezumpcie neviny v prípade pochybností mal vyhodnotiť dôkazy v prospech obžalovaného a pripustiť aj inú modalitu skutkového deja svedčiacu v prospech neviny obžalovaného.

Podľa názoru obžalovaného neobstojí tvrdenie prvostupňového súdu, že „pochybnosť o tom, že by sa malo jednať o iné liečivo ako Q. je taktiež vylúčená s poukazom na správu z toxikológie zo dňa 17.3.2023, ktorou bola potvrdená hladina benzodiazepínov v krvi obžalovaného.“ Uvedené však svedčí len o tom, že obžalovaný požil liečivo obsahujúce látku patriacu do skupiny benzodiazepínov. Mohlo sa jednať o akúkoľvek látku v neznámej koncentrácii, nie explicitne NeuroL, 0,5 mg. Obžalovaný však v zmysle jeho výpovede požil neznáme látky ešte pred vstupom do školy. Obžalovaný zároveň dáva do pozornosti, že nie je trestným činom konanie spočívajúce v konzumácii látky patriacej do skupiny benzodiazepínov ním samým, ale to, že mal tieto látky údajne rozdať poškodeným. Z lekárskej správy zo dňa 17. 3. 2023 však nijakým spôsobom nevyplýva dôkaz o tom, že by obžalovaný predmetné látky poškodeným skutočne poskytol alebo že by ich poškodení užili práve na základe jeho konania.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že: „Ak by sme teoreticky prijali verziu obhajoby, že obžalovaný „rozdal“ lieky, ktoré mu boli lekárom predpísané, táto verzia by bola v rozpore so samotnou výpoveďou obžalovaného, ktorý na hlavnom pojednávaní sám uviedol, že ak niekedy mal predpísané lieky v škole, bola to len jedná dávka (obedná dávka), ktorá aj v zmysle listinných dôkazov – lekárskeho správ, v ktorých sú uvedené predpísané dávky liekov užívaných obžalovaným, ani zďaleka nepredstavuje uvedený počet tabliet.“ Podľa názoru obžalovaného súd hodnotil aj v tomto smere jeho výpoveď výlučne v jeho neprospech. Obžalovaný sa nevyjadroval k tomu či v konkrétny deň mal pri sebe lieky, zároveň ani nebolo objektivizované koľko liekov má predstavovať „obedná dávka“

V zmysle výroku Rozsudku o vine obžalovaný mal „v presne nezistenom čase na základnej škole svojim spolužiakom rozdať tablety NeuroL 0,5 mg“, čím podporoval iného na zneužívanie inej návykovej látky. Konanie spočívajúce v „rozdaní“ tabletiiek má podľa gramatického významu použitých slov predstavovať aktívne konanie zo strany obžalovaného, avšak z výpovedí svedkov - poškodených mal. B. H., mal. E. F., mal. D. G. vyplynulo, že tabletky v domnienke, že sa má jednať o NeuroL si zobrali dobrovoľne, obžalovaný ich nenútil, ani nenabádal, aby tabletky užili. Skutkový stav, podľa ktorého obžalovaný mal „rozdať“ svojim spolužiakom tabletky NeuroL, tak ako to ustálil súd prvého stupňa neobstojí a objektívna stránka trestného činu šírenia toxikománie vyžadujúca aktívne konanie zo strany obžalovaného týmto nie je naplnená. Závery súdu prvej inštancie zároveň nemajú oporu ani vo vykonanom dokazovaní. Obžalovaný si skutok nepamätá a z výpovedí svedkov zhodne vyplynulo, že obžalovaný nevyvíjal žiadnu aktivitu smerujúcu k tomu, aby užili tabletky. Tabletky, ako to vyplynulo z ich výpovedí užili zo svojej mladíckej nerozvážnosti, zvedavosti v snahe „vyskúšať niečo nové“.

Na základe uvedeného máme za to, že neexistuje žiaden priamy dôkaz, ktorý by usvedčoval obžalovaného zo spáchania predmetného skutku a z výsledkov hodnotenia vykonaných nepriamych dôkazov nie je možné bez rozumných pochybností nadobudnúť istotu o tom, že daný skutok bol obžalovaným spáchaný, a to s poukazom najmä na skutočnosť, že v konaní nie je preukázané, že obžalovaný skutočne „rozdal“ tabletky a ani to o aké tabletky, s akou účinnou látkou a v akej koncentrácii sa jednalo.

Výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní neumožňujú podľa názoru obžalovaného dospieť jednoznačnému a „jedinému možnému“ záveru, a to že došlo ku spáchaniu skutku opísaného v obžalobe, teda že sa vôbec takýto skutok stal. Obžalovaný poukázal na ďalšie možné eventuality spáchania skutku, ktoré sú rovnako pravdepodobné ako priebeh skutkového deja opísaný v obžalobe. Bez jednoznačnej identifikácie užitej látky a jej koncentrácie nemožno určitú látku bez existencie dôvodných pochybností označiť za psychotropnú látku ovplyvňujúcu stav ľudskej psychiky, na základe čoho sa skutok nemusel stať tak, ako je uvedený v obžalobe.

V súlade so zásadou in dubio pro reo, ak je možné v konkrétnej veci dospieť k niekoľkým možným modalitám skutkového deja, je potrebné sa prikloniť k tej možnosti, ktorá je pre obžalovaného najpriaznivejšia.

Na základe uvedeného obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 písm. a, písm. b Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného oslobodil spod obžaloby z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a) Trestného poriadku.

Na podklade odvolania obžalovaného a zákonného zástupcu krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, okresný súd logickým postupom vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a dospel k záverom s ktorými sa odvolací súd stotožnil, pričom na správnosti týchto záverov nemôže nič zmeniť ani prokurátorom použitá odvolacia argumentácia.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v celom rozsahu poukazuje na dostatočne zistený skutkový stav a na spôsob hodnotenia vykonaného dokazovania, vo vzťahu k otázke viny obžalovaného, ktorý považuje za vecne správny a výstižný do tej miery, že k nemu nemá čo viac uviesť.

Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky, v prvom rade je nutné uviesť, že krajský súd sa nestotožnil s názorom obhajoby, že na základe vykonaného dokazovania prichádzali do úvahy aj ďalšie rovnako pravdepodobné eventuality skutkového deja. Mestský súd vyhodnotil vykonané dôkazy v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. a na základe vlastných úvah náležite ustálil skutkový stav, pričom dospel k takej verzii deja, o ktorej nie sú dôvodné pochybnosti. Je pravda, že v posudzovanej veci nejde o ideálny dôkazný stav, v rámci ktorého by došlo k zaisteniu inkriminovaných tabliet, ktorých následnou analýzou by sme absolútne nespochybniteľným spôsobom mohli preukázať, o aké lieky išlo a nebola zabezpečená ani toxikologická analýza krvi poškodených bezprostredne po spáchaní skutku, na základe ktorej by sme absolútne jednoznačne mohli konštatovať, že daný liek sa nachádza v tele poškodených, v dôsledku čoho by bol nespochybniteľný záver o tom, že tieto tabletky poškodení aj reálne požili. Avšak napriek uvedenému dôkazný stav umožňoval sformulovať, na základe logických úvah a postupov, skutok tak, ako to napokon aj ustálil mestský súd v napadanom rozsudku, o ktorom nemá ani odvolací súd dôvodné pochybnosti. Tu na tomto mieste je nutné uviesť, že krajský súd, pri posudzovaní otázky dostatočnosti preukázania skutkového stavu vychádzal z toho, že aktuálne účinný Trestný poriadok (zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) upúšťa od uplatňovania zásady objektívnej pravdy, ktorú upravoval predchádzajúci Trestný poriadok, ktorej podstatou bolo zistenie skutočného stavu veci, čo vychádzalo z materialistického poňatia zistiteľnosti objektívnej pravdy. Teda predmetom

dokazovania už nie je objektívna pravda, a preto pokiaľ z jednotlivých dôkazov vyplýva, že išlo tabletky Neurolu, možno túto skutočnosť považovať za dostatočne preukázanú na vyslovenie viny. Na základe uvedeného, pokiaľ poškodení vypovedali, že od obžalovaného dostali Neurool, že sám obžalovaný im povedal, že sa jedná o Neurool, a dokonca im vysvetlil jeho účinky, pokiaľ obžalovaný pri poskytnutí anamnestických údajov pri jeho hospitalizácii uviedol že išlo o Neurool, pred znalkyňou uviedol, že si kúpil Neurool a rozdal ho spolužiakom a napokon zákonná zástupkyňa obžalovaného vypovedala, že v jeho ruksaku našla krabičku s týmto názvom, je dôvodné ustáliť, že skutočne v danom skutku išlo o Neurool. Podporne v tomto smere potom vyznievajú aj výsledky laboratórneho vyšetrenia krvi obžalovaného, kde bola konštatovaná prítomnosť benzodiazepínov, ako aj správanie poškodených po požití tabliet, ktoré zodpovedá účinkom menovaného lieku. Správne poznamenáva obhajoba, že prítomnosť benzodiazepínov v krvi obžalovaného samo osebe jednoznačne nepreukazuje, že by išlo o požitie Neuroolu, čo znamená, že mohol užiť aj iné liečivo z danej skupiny liečiv, avšak ako podporný dôkaz je táto správa postačujúca, samozrejme v spojení s ďalšími vykonanými dôkazmi a úvahami súdu, pre záver o tom, že išlo v posudzovanom prípade o Neurool. Obhajoba namieta, že prvostupňový súd pri ustálení lieku, sa oprel aj o účinky, ktoré sa prejavili na poškodených. Pochopiteľne ani samotné prejavy správania poškodených, ktoré sú preukázané viacerými dôkazmi, nie sú dostatočne špecifické pre určenie lieku Neurool, nakoľko rovnaké príznaky môžu vyvolávať aj iné lieky, avšak ako podporný argument popri ďalších, mestským súdom uvádzaných skutočnostiach, je aj toto argument v prospech ustálenia Neuroolu ako lieku, ktorý bol poskytnutý poškodeným.

Na základe uvedeného sa krajský súd stotožnil s argumentáciou prvostupňového súdu, na základe ktorej dospel k záveru, že išlo o Neurool a rovnako tak aj s jeho názorom, že nebol ponechaný žiadny priestor na pochybnosti ohľadom toho, aký liek mal obžalovaný poskytnúť poškodeným. Z tohto dôvodu sa nemožno stotožniť s obhajobou, že ani jeden svedok neuviedol, že išlo o Neurool, a že táto informácia sa nedôvodne rozšírila, pričom svedkovia vypovedali pod vplyvom takto rozšírenej fámy a v dôsledku sugestívne zakorenenej informácie.

Obhajoba uviedla, že na to, aby išlo o návykovú látku, musia byť kumulatívne splnené obe podmienky § 2 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 139/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch. V tomto smere súd nemá žiadnu pochybnosť o tom, že išlo o omamnú látku, nakoľko účinnou zložkou Neuroolu je látka Alprazolam, ktorý je uvedený v III. skupine psychotropných látok, tvoriacich prílohu citovaného zákona a evidentne v posudzovanom prípade boli tabletky poskytnuté v množstve, ktoré dokázalo nepochybne ovplyvniť stav psychiky poškodených, teda látka mala aj účinky predpokladané zákonom na to, aby mohla byť považovaná za návykovú látku.

Pokiaľ obhajoba namieta, že obžalovaný mal v tom čase predpísané viaceré iné lieky s obdobným účinkom, v dôsledku čoho mohli poškodení prísť do kontaktu aj s takýmto predpísaným liekom, resp. aj iným voľno-predajným liekom, odvolací súd udáva, že na základe vyššie uvedených úvah má nepochybne ustálené, že išlo o Neurool, ktorý v čase skutku nebol obžalovanému predpísaný lekárom, obstarával si ho sám, nezákonne a inými liekmi nemohli byť poškodení ovplyvnení, nakoľko, ako to ustálil aj mestský súd podľa výpovede obžalovaného, pokiaľ mal predpísané lieky v škole, bola to len jedna dávka (obedná), ktorá aj v zmysle listinných dôkazov – lekárskeho správ, v ktorých sú uvedené predpísané dávky liekov užívaných obžalovaných, ani zďaleka nepredstavujú uvedený počet tabliet.

V odvolaní sa namieta a spochybňuje aj konanie obžalovaného v zmysle údajného rozdania tabliet, ktoré podľa obhajoby znamená aktívne konanie, avšak z výpovede poškodených vyplýva, že si zobrali tabletky dobrovoľne a obžalovaný ich nenútil, ani nenabádal, aby tabletky užili. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o irelevantnú výhradu, nakoľko znak skutkovej podstaty trestného činu šírenia toxikománie spočívajúci v podpore zneužívania inej návykovej látky ako alkoholu, možno naplniť nielen aktívnym rozdáním ale aj rozdáním, ktorého podstata spočíva vo vôľou usmernenom zdržaní sa konania, ktorým sa dalo zabrániť tomu, aby sa tabletky dostali do dispozície poškodených, teda aj pasívnym konaním.

Na základe posúdenia všetkých odvolacích námietok dospel krajský súd k záveru, že tieto nespochybňujú závery mestského súdu a vykonané dokazovanie umožňuje dospieť k takému ustáleniu skutkového stavu, ktorý bez dôvodných pochybností umožňuje konštatovať naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu šírenia toxikománie.

Keďže v danej trestnej veci bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušil, preskúmal odvolací súd v zmysle § 317 ods. 2 Tr. por. v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokoch, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Splnením tejto prieskumnej právomoci krajský súd dospel k záveru, že mestský súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o treste a ochranných opatreniach, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vo vzťahu k uloženiu trestu vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Správne bolo aj ustálenie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a následná úprava, na daný prípad sa vzťahujúcej trestnej sadzby, v zmysle § 117 ods. 1 Tr. zák. Na základe tohto postupu bol obžalovanému uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 24 mesiacov. Krajský súd sa stotožnil s úvahami okresného súdu aj pokiaľ ide o uloženie daného druhu a výmery trestu ako aj jeho podmieneného odkladu.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku do výroku o treste, uložený trest je zákonný, primeraný, spravodlivý a vzhľadom na svoju výmeru a spôsob výkonu aj nevyhnutný na dosiahnutie účelu trestu v zmysle § 34 Tr. zák., a keďže sa so závermi okresného súdu druhostupňový súd stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Proti preskúmanému rozsudku podala odvolanie aj zákonná zástupkyňa mladistvého obžalovaného, ktoré však do konania verejného zasadnutia nijako neodôvodnila. Z tohto dôvodu odvolací súd nemal vo vzťahu k danému odvolaniu čo posudzovať, a preto ho v zmysle § 319 Tr. por. tiež zamietol ako nedôvodné.

To boli dôvody, pre ktoré sa rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.